... olan hanıma, ülkenin kudreti, kara-kafalıların yılmaz *destekçisi*,
Her şeyin gücü, Aşnan'a,
Enki bunların sorumluluğunu verdi.

Daha sonra Enki kazma ve tuğla kalıbıyla ilgilenir ve bunlardan tuğla-tanrısı Kabta'yı sorumlu kılar. Böylece sıra *gugun* denilen inşaat aletine gelir, temeller atar, evler kurar ve bunların sorumluluğunu "Enlil'in büyük inşaatçısı" Muşdamma'ya verir. Sonra ovayı bitkisel ve hayvansal yaşamla doldurur ve bunların gözetimini "dağ kralı" Sumugan'a verir. En sonunda Enkı ahırlar, ağıllar kurar, bunları süt ve kaymakla doldurur ve bunların koruyuculuğunu çoban-tanrı Dumuzi'ye verir. Metnin kalanı tahrip olduğundan şiirin nasıl sona erdiğini bilemiyoruz.

ENKİ VE ERİDU: SU-TANRISININ NIPPUR'A YOLCULUĞU[1]

Sümer'deki en eski ve saygın kentlerden birisi, bugün Ebu-Şehreyn höyüğünde gömülü olan Eridu kentiydi; bu önemli yerde tam anlamıyla yapılacak bir kazının, Sümer kültürü ve uygarlığı bilgimize her anlamda, özellikle tinsel açılardan, büyük katkılar sağlayacağı kesindir. Bir Sümer geleneğine göre bu, Sümer'deki en eski kentti, ilk beş kent taşkından önce kurulmuştu; diğer yandan, mitimiz Nippur kentinin ondan çağlar önce kurulduğunu söyler. Kadim devirlerde Basra Körfezi üstüne kurulmuş olması gereken bu kentte, su-tanrısı Enki, Nudimmud olarak da bilinir, kendi "deniz-evi"ni kurar:[60]

Yaratılış suyu belirlendikten sonra,
Hegal (bolluk) adı gökte doğduktan sonra,
Bitki ve ot ülkeyi bürümüştü,
Deniz dibinin efendisi, kral Enki,
Yazgıları belirleyen efendi, Enki,
Gümüş ve lacivert taşından evini kurdu;
Gümüş ve lacivert taşına, *parıldayan ışık gibi*,
Denizin dibinde *uygun biçimi* verdi baba.

Parlak çehreli ve bilge (*yaratıklar*), denizin dibinden çıktılar,
Efendi Nudimmud'un çevresini aldılar;
Saf evi kurdu, lacivert taşıyla donattı,
Bol altınla süsledi,
Eridu'da *su-kıyısı* evini yaptı,
Tuğla-işçiliği, söz söylemesi, öğüt vermesi,
...ı kükreyen bir öküz gibi,
Enki'nin evi, der *kahinler*.

Bunu, Enki'nin ulağı İsimud'un "deniz-evi"ne övgüler düzdüğü uzun bir bölüm izler. Sonra Enki, *denizin derinliklerinden* Eridu'ya *yükselir* ve onu yüksek bir dağ gibi su üstünde *yüzdürür*. Yeşil, meyve-yüklü bahçelerini kuşlarla doldurur; balıkları da çoğaltır. Artık Enki, yeni yaptığı kenti ve tapınağı Enlil'in kutsaması için gemiyle Nippur'a gitmeye hazırdır. Denizin dibinden çıkışının nedeni budur:

Enki yükseldiği zaman ... balıklar yükselir,
Denizin dibi merak içinde kalır,

Denize neşe gelir,
Korku derinlerden çıkar,
Yüce ırmakları dehşet kaplar,
Güney Rüzgârı Fırat'ı *dalgalarla doldurur.*

Böylece Enki gemisine biner ve önce Eridu'ya varır; burada birçok öküz ve koyun keser. Ondan sonra Nippur'a gider ve varır varmaz ilk iş olarak tanrılar, özellikle Enlil için her türden içki hazırlar. Sonra:

Enki kutsal Nippur'da,
Babası Enlil'e yesin diye ekmek verir,
Önce An'ı (gök-tanrısı) oturtur,
An'ın yanına Enlil'i oturtur,
Nintu'yu "büyük taraf"a oturtur,
Anunnakiler yan yana otururlar.

Tanrılar yürekleri "neşelenene" değin böylece yerler, içerler, sonunda Enlil kutsamaya hazır hale gelir:

Enlil Anunnakilere şöyle der:
"Burada hazır bulunan siz büyük tanrılar,
Oğlum, kral Enki, bir yurt kurdu;
Eridu'yu, bir dağ gibi, yeryüzünde yükseltti,
Onu güzel bir yere kurdu.

Hasan Bay TABRIZ

Kimsenin giremediği, temiz yer, Eridu,
Gümüşten yapılan, lacivert taşıyla donanan yurt,
Büyülü sözlerle yedi "*lir-şarkısı*" ile yönetilen yurt,

Saf şarkılarla ...,
Deniz dibi, Enki'nin tanrıçalarının tahtı, kutsal yasalara uyar,
Eridu, saf yurt kuruldu,
Ey Enki, şükürler olsun sana!"

İNANNA VE ENKİ: UYGARLIK SANATLARININ ERİDU'DAN URUK'A AKTARILIŞI

Özellikle, gök-kraliçesi İnanna ve bilgeliğin efendisi Enki'yi içeren büyüleyici öyküsüyle olağanüstü bir mittir bu. İçeriği uygarlık tarihi ve gelişimi çalışmaları için büyük önem taşır, çünkü Sümer kâtipleri ve düşünürlerinin az çok yüzeysel çözümlemelerine göre, Sümer uygarlığını iplik iplik dokumuş bütün bu kültürel başarıları yöneten yüzden fazla kutsal yasanın bir listesini içerir. Bu mite ait olan ve Philadelphia Üniversite Müzesi'nde bulunan bir parça ilk olarak 1911'de David W. Myhrman tarafından yayımlandı.[62] Bundan üç yıl sonra, Arno Poebel yapıtın bir başka kısmını içeren bir diğer Philadelphia tabletini yayımladı;[61] bu büyük, iyi-korunmuş, üst sol köşesi kırık olan altı sütunlu bir tabletti. Bu kırık köşeyi 1937 yılında, yirmiüç yıl sonra, İstanbul'da Eski Şark Eserleri Müzesi'nde bulacak kadar şanslıydım.[63] Bu nedenle, ilk olarak 1914 yılında mitin büyük bölümü kopyalandı ve yayımlandı. Bununla birlikte, bütün bu yıllar boyunca hiçbir çeviri girişiminde bulunulmadı, çünkü öyküden bütünlüklü bir anlam çıkar gibi görünmüyordu; anlaşılabildiği biçimiyle zekice bir anafikirden yoksundu. 1937'de, kayıp ipucunu veren küçük